

S. J. BENNETT

JEJ VELIČENSTVO VYŠETRUJE

WINDSORSKÝ UZOL

Ljndeni

Jej Veličenstvo vyšetruje: Windsorský uzol

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

S. J. Bennett

Jej Veličenstvo vyšetruje: Windsorský uzol – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

WINDSORSKÝ UZOL

S. J. BENNETT

JEJ VELIČENSTVO VYŠETRUJE

**WINDSORSKÝ
UZOL**

Ljndeni

Venujem E.

*Aj Charliemu a Ros,
ktorí majú potešenie z fikcie
aj z nasledovania pravdy.*

PRVÁ ČASŤ

Honi soit qui mal y pense

Zlo tomu, kto si myslí, že je to zlé.

– Motto ku knihe *Order of the Garter*
(*Podväzkový rád*)

APRÍL 2016

Prvá kapitola

Bol takmer dokonalý jarný deň.

Vzduch bol ostrý a čistý, na modrom nebi sa tiahli biele pásy riedkych oblakov. Pred ňou sa rozprestieral Home Park a v rannom svetle sa vypínal Windsorský hrad. Kráľovná zastavila svojho poníka a kochala sa výhľadom. Nič tak nepoteší dušu ako slnečné ráno v Anglicku. Aj v osemdesiatich deviatich rokoch života stále obdivovala dielo Božích rúk. Alebo, ak chcete, evolúciu. Práve v posledných dňoch jej častejšie schádzal na um Boh.

Keby si mala zo všetkých svojich sídel vybrať to najobľúbenejšie, bolo by to práve toto. Nie Buckinghamský palác, v ktorom život pripomínal zlatú klietku alebo kolotoč. Nie Balmoral ani Sandringham, hoci aj tie jej boli dosť blízke. Windsor bol jednoducho domov. Prežila tam najkrajšie dni detstva: detské predstavenia v kráľovskej rezidencii Royal Lodge, jazdenie. Často sem prichádzala na víkendy oddýchnuť si od nekonečných oficiálnych udalostí v meste. Sem odviezli na posledný odpočinok aj otca a drahú mamu, a spolu s nimi aj Margaret, hoci bolo trochu zložité umiestniť do krypty aj ju.

Premýšľala, že keby prišla niekedy revolúcia, asi by sa sem utiahla. Keby jej to dovolili. Revolucionári by ju asi

poslali... kam asi? Na vidiek? Ak áno, šla by do Virgínie, pomenovanej podľa inej kráľovnej, odkiaľ pochádzal Secretariat, plnokrvník, ktorý v roku 1973 vyhral preteky Trojkoruny. Keby nebolo Británie, chudáka Charlesa, Williama a malého Georgea, ktorý sa mal stať jeho následníkom po všetkých tých hrôzach, vôbec by to nebola až taká zlá predstava.

No Windsor bol najlepší. Tam by sa dalo zničiť všetko.

Z tejto vzdialenosti vyzeral Windsorský hrad pokojne, akoby napoly ponorený do spánku. V skutočnosti to však tak nebolo. Vnútri sa venovalo svojim povinnostiam viac ako päťsto ľudí. Bol ako menšia obec a všetko tam fungovalo veľmi efektívne. Kráľovná si v duchu premietla všetkých, od hlavy kráľovskej domácnosti, ktorá sledovala účty, až po chyžné a slúžky, ktoré po včerajšom malom soirée asi práve ustielali posteľ. No dnes akoby sa nad všetkým vznášal tieň.

Dnes ráno totiž jedného účastníka toho malého soirée našli v posteli mŕtveho. Asi zomrel v spánku. Bol to mladý Rus, ktorého pozvali, aby im zahral na klavíri. Bol veľmi talentovaný, šikovný a atraktívny. Pre jeho rodinu to bude hrozná strata.

Nad hlavou sa jej v tej chvíli ozval rev motorov. Kráľovná sa zaklonila v sedle a zbadala Airbus A330, ktorý práve pristával. Keď niekto býva v blízkosti pristávacej dráhy letiska Heathrow, stane sa z neho odborník na lietadlá. Pozná všetky osobné lietadlá už podľa ich siluety. Práve jeho hukot ju vyrušil z myšlienok a pripomenul jej, že sa musí vrátiť k svojim povinnostiam.

V duchu si poznamenala, že sa musí opýtať na matku toho mladého muža. Pravdupovediac, za normálnych okol-

ností sa nezaujímal o rodinu cudzích ľudí, stačili jej vzťahy v ich rodine. No čosi jej napovedalo, že toto je niečo iné. Jej osobný tajomník sa tváril veľmi zvláštne, keď jej dnes ráno oznámil tú správu. Napriek tomu, že sa ju ľudia v jej najbližšom okolí snažili chrániť pred všetkým neprijemným, vždy sa dozvedela, keď sa niečo stalo. A teraz si aj ona uvedomila, že je to naozaj čosi nezvyčajné.

„Poď,“ popchla poníka. Paholok, ktorý sa viezol popri nej na koni, urobil to isté.

Pod zdobeným gotickým stropom malej oficiálnej jedálne Windsorského hradu nazývanej State Dining Room sa práve končili raňajky. Manažér konských pretekov mal vajíčka so slaninou rovnako ako arcibiskup z Canterbury, bývalý veľvyslanec v Moskve aj niekoľkí ďalší hostia, čo sa zdržali z predchádzajúceho večera.

„Zaujímavý večer,“ povedal manažér arcibiskupovi, ktorý sedel po jeho ľavici. „Nevedel som, že viete tancovať tango.“

„Ani ja,“ prehodil jeho spoločník. „Pani Gostelowová mi stále stúpala na nohy. A teraz ma poriadne bolia lýtka.“ Arcibiskup prešiel do šepotu. „Povedzte mi, na stupnici od jeden do desať, akú známku by ste mi dali za tú hlúposť?“

Manažér pretekov vykrútil pery. „Ak by som citoval Nigela Tufnela, dal by som vám jedenásť. Nie som si istý, či som niekedy videl kráľovnú viac sa smiať.“

Arcibiskup sa zamračil. „Tufnel? Bol tu včera večer?“

„Nie, je to fiktívna postava z filmu *To je Spinal Tap*.“

Zdráhavý tanečník sa nesmelu uškrnul: „Bože.“ Nahol sa dopredu a pod stolom si pošúchal nohu. Vtom si všimol

mimoriadne peknú mladú ženu, pripomínajúcu modelku, ktorá sedela pri stole oproti nemu. Mala veľké tmavé oči, ktoré akoby mu prenikali až do duše. Slabo sa naňho usmiala a on sa začervenal ako školák.

Maša Pejrovská však akoby pozerala skrz neho, nie naňho. Včerajší večer bol najzaujímavejší zážitok v jej živote a stále si z neho ešte akoby vychutnávala posledné sekundy.

„Jedz,“ opakovala si v hlave, „a spi. Jedz a spi. Tento týždeň som jedla a spala na Windsorskom hrade. Bože. S jej výsostou, anglickou kráľovnou. Neboli ste tam? Ach, sú veľmi milí.“ Ako keby sa to dialo každý víkend. „Jurij a ja sme mali izby s výhľadom na mesto. Jej výsosť používa rovnaké mydlo, aké sme používali my. Úžasné, že som sa s ňou zoznámila. Jej diamanty sú...“

Jej manžel Jurij Pejrovskij sa spamätával z opice a naphával sa surovou zeleninou a ďumbierom pripravenými podľa jeho osobného receptu. Jurij počul chýry, že kráľovná máva na raňajky cereálie skladované v plastových nádobkách (dnes ráno však s nimi neraňajkovala). Očakával staroanglický ošumelý štýl, čo znamenalo zle udržiavanú domácnosť s nedostatočným vykurovaním a olupujúcou sa omietkou. No asi bol zle informovaný. Napríklad v tejto miestnosti boli nádherné červené hodvábné závesy, okolo stola dva tucty pozlátených stoličiek s čalúnením rovnakej farby a vzácny koberec neurčitého vzoru. Aj každá ďalšia miestnosť bola bezchybná. Dokonca ani jeho vlastný komorník nenašiel žiadnu chybičku. A večierok bol úžasný. Aj víno. Mali aj brandy? Matne si spomínal, že tam bolo.

Napriek tomu, že mu treštalo v hlave, obrátil sa k žene po svojej ľavici, manželke bývalého veľvyslanca, a opýtal

sa jej na služby osobného knihovníka, s ktorým sa stretli po večeri. Manželka bývalého veľvyslanca to nevedela, ale mala poruke veľa ďalších priateľov, spolustolovníkov, preto sa obrátila k tým jedenástim po svojej lavici.

Vyrušila ich vysoká žena s havraními vlasmi a v plisovanom nohavicovom kostýme, ktorá sa teatrálne postavila do dverí s rukou vbok a stisla pery.

„Ach, je mi to ľúto. Meškám?“

„Vôbec,“ prehodil manažér, hoci naozaj poriadne meškala. Mnohí hostia sa už poberali nahor dohliadnúť na balenie batožiny. „Sme tu všetci v dobrej nálade. Podte si sadnúť ku mne.“

Meredith Gostelowová podišla k stoličke, ktorú jej odťahol lokaj, a prikývla, že si dá kávu.

„Spali ste dobre?“ opýtal sa jej známy hlas napravo. Bol to sir David Attenborough, mal rovnako melodický a zároveň vážny hlas ako v televízii. Cítila sa trochu ako ohrozená panda.

„Hm, dobre,“ zaklamala. Pozrela sa okolo stola, ako si sadala, a zachytila pohľad krásnej Maše Pejrovskej, ktorá sa na ňu trochu usmievala. Takmer nedosadla na stoličku.

„Ja som ani nespala,“ zašomrala Maša a niekoľko hláv sa k nej obrátilo. Okrem jej manžela, ktorý sa mračil do svojej ovocnej šťavy. „Celú noc som myslela na tú krásu, hudbu, na *skazku*... Ako sa to povie po anglicky? Rozprávka, že? Ako keby ste sa ocitli vo svete Disneyho! Ale na úrovni.“ Odmlčala sa, nevyšlo to tak, ako si predstavovala. Jej angličtina pôsobila trochu rušivo, ale napriek tomu sa tvárila nadšene. „Máte šťastie.“ Obrátila sa k manažérovi pretekov. „Chodievate sem často?“

Uškrnul sa, ako keby žartovala. „Dost často.“

Skôr ako sa stihla opýtať, prečo sa tvári tak pobavene, objavil sa iný lokaj v červenej veste a čiernom fraku, podišiel k jej manželovi, sklonil sa a zašepkal mu čosi do ucha, čo Maša nepočula. Jurij sa začervenal, odtisol si bez slova stoličku a vyšiel za ním z miestnosti.

Mašu zamrzelo, že sa zmienila o rozprávke. Mala pocit, akoby to bola chyba. Lebo keď to tak vezmete, aj rozprávky vždy majú svoju temnú stránku a musíte s ňou rátať. Zlo sa objaví vždy tam, kde ho najmenej čakáte, a často vyhráva. Aká bola hlúpa, keď sa domnievala, že sa ocitne v Disneylande. Skôr si mala spomenúť na babu Jagu v hustom lese.

Nikdy nie sme v bezpečí. Nehľadiac na to, do koľkých kožušín a diamantov sa zabalíme. A jedného dňa budeme len starí a osamelí.

Druhá kapitola

„Simon?“

„Áno, madam.“ Osobný tajomník kráľovnej sir Simon Holcroft zdvihol zrak od papierov. Kráľovná si práve bola zajazdiť a teraz sedela za stolom, oblečená v sivej tvídovej sukni a oblúbenom kašmírovom svetri, ktorý jej pristal k očiam. Jej súkromná obývacía izba bola veľmi útulná napriek skutočnosti, že sa nachádzala v gotickom hrade. Stáli v nej mäkké pohovky, doplnené starožitnými predmetmi aj pamätnými darčekom. Mala to tam rada. No v jej hlase sa ozvalo niečo, čo sira Simona trochu znervóznilo, hoci to nechcel dať najavo.

„Ten mladý Rus. Je niečo, čo ste mi nepovedali?“

„Nie, madam. Telo je na ceste do márnice, ako predpokladám. Dvadsiateho druhého má prísť helikoptérou prezident USA a premýšľali sme, či by ste chceli...“

„Nemeňte tému. Tvárite sa čudne.“

„Madam?“

„Keď ste s tou správou za mnou prišli, chceli ste ma niečoho ušetriť. Nerobte to.“

Simon prehltol. Presne vedel, čoho chcel kráľovnú ušetriť. No kráľovná je kráľovná. Zakašľal.

„Bol nahý, madam. Myslím, keď sme ho našli.“

„Áno?“ Kráľovná naňho vážne pozrela. Predstavila si mladého muža ležiaceho v posteli pod prikrývkou. Čo je na tom nezvyčajné? Filip v mladosti tiež odmietal nosiť pyžamo.

Sir Simon sa trochu pomrvil. Chvíľu mu trvalo, kým pochopil, že to kráľovnej nepripadá čudné, no asi si predstavovala niečo iné.

„Hm, bol nahý, mal na sebe len fialový župan. A pás z neho nešťastnou náhodou...“ Odmlčal sa. Nedokázal to povedať nahlas. Kráľovná sa mala o štrnásť dní dožiť deväťdesiat rokov.

Ostro naňho pozrela, ako keby pochopila.

„Chcete povedať, že visel na tom páse?“

„Áno, madam. Bol obesený. V skrini.“

„V skrini?“

„V šatníkovej skrini.“

„Aha.“ Nastalo ticho, v ktorom si obaja asi predstavovali tú scénu, no radšej to nemali robiť. „Kto ho našiel?“ opýtala sa kráľovná rázne.

„Jedna z chyžných. Nieкто si všimol, že neprišiel na raňajky...“ Simon sa odmlčal, aby si spomenul na meno. „Pani Cobboldová sa šla pozrieť, či je už hore.“

„Je tá chyžná v poriadku?“

„Nie, madam. Ponúkli jej pomoc psychológa.“

„Čudné...“ Kráľovná sa stále snažila predstaviť si to.

„Áno, madam, ale vyzerá to skôr ako nešťastná náhoda.“

„Aha.“

„Viete, ako tam visel... a tá izba...“ Simon si znova odkašľal.

„Ako tam visel, Simon? A čo tá izba?“

Zhlboka sa nadýchol. „Viete, našla sa tam... dámska spodná bielizeň. Aj rúž.“ Zatvoril oči. „Papierové obrúsky.“

Zdá sa, že trochu experimentoval. Pre svoje potešenie. Asi sa nechcel...“

Teraz už nebol sir Simon iba červený, ale až šarlátový. Kráľovnej ho prišlo ľúto. „Hrozné. Zavolali ste políciu?“

„Áno. Komisár prisľúbil absolútnu diskrétnosť.“

„Dobre. Vedia o tom jeho rodičia?“

„Neviem, madam,“ odvetil sir Simon, „ale zistím to.“

„Ďakujem. To je všetko?“

„Takmer. Na dnešné popoludnie som zvolal stretnutie, aby sme to oznámili celej kráľovskej domácnosti. Pani Cobboldová je veľmi chápacá a diskrétna. Som si istý, že máme jej absolútnu dôveru, a vysvetlíme to aj zvyšku služobníctva. Aby o tom nehovorili. Hostom musíme o tej smrti povedať, ale nie o spôsobe, ako k nej došlo. Keďže práve pán Pejrovskij včera večer so sebou priviedol pána Brodského, ten to už vie.“

„Rozumiem.“

Sir Simon znova pozrel do svojich papierov. „Ešte je tu otázka, ako presne chcete privítať Obamovcov...“

Vrátili sa k zvyčajným záležitostiam ako inokedy. Všetko to však bolo mimoriadne znepokojivé.

To, čo sa tam stalo. Práve vo Windsore. V šatníku. Mužovi vo fialovom župane.

Kráľovná nevedela, či viac ľutuje Windsorský hrad, alebo toho muža. Pre mladého klaviristu to bola naozaj tragédia, ale hrad jej prirástol k srdcu. Akoby bol jej druhou kožou. Bolo to hrozné, hrozné. Po takom krásnom večere.

Kráľovná mala vo zvyku tráviť počas jarného veľkonočného obdobia na hrade celý mesiac. Nebol taký formálny ako Buckinghamský palác, takže sa tam viac uvoľnila – večier-

ky sa napríklad usporadúvali iba pre dvadsať ľudí namiesto banketov pre stošesťdesiat. Mala na nich šancu porozprávať sa so starými priateľmi. Tento konkrétny večierok spojený napokon aj s nocľahom týždeň po Veľkej noci nadchol najmä Charlesa, ktorý ho chcel využiť na to, aby sa zoznámil s nejakými mladými Rusmi kvôli jednému zo svojich projektov, ktorý potreboval finančnú injekciu.

Charles požiadal, aby bol na večierku prítomný Jurij Pejrovskij a jeho neskutočne krásna mladá manželka, ale aj správca investičných fondov Jay Hax, ktorý sa špecializoval na ruské trhy, ale inak bol nekonečne nudný. Kráľovná súhlasila, lebo chcela svojmu synovi vyjsť v ústrety, hoci aj sama mala niekoľko vlastných návrhov.

Teraz sedela za svojím stolom a znova sa pozrela do zoznamu hostí z toho večierka. Medzi ostatnými papiermi mala stále založenú jeho kópiu. Bol v ňom aj sir David Attenborough, pravdaže. Vždy bol ako slniečko, čo bolo na jeho vek v týchto dňoch naozaj dosť nezvyčajné. Rád rozprával o globálnom otepľovaní. Zúčastnil sa na ňom aj jej jazdecký manažér, ktorý sa dokonca zdržal niekoľko dní, ale ten sa nikdy na nič nestážoval. Chvalabohu. Pridala sa aj istá spisovateľka a jej manžel scenárista, ktorý vo svojich veselých filmoch zobrazoval Britániu. Prišiel aj dekan z Etonu a jeho manželka, ktorí žili neďaleko a boli ich oddanými hosťami.

Charles pozval rôznych ľudí, čo mali nejaký vzťah k Rusku. Britského veľvyslanca v Moskve, ktorý sa nedávno vrátil... Herečku ruského pôvodu, ktorá získala Oscara a bola známa svojou robustnosťou aj podrezaným jazykom... Koho ešte? Aha, áno, známu britskú architektku, ktorá práve navrhovala veľkú prístavbu nejakého múzea v Rusku a jej man-